

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἔξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἐληθεῖς παρασχεῖν εἰς τὴν χώραν ὑψηλοτάτης, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐκδήγναισμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνηνος δραχ. 55. Τριμηνίος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰθιοπία γρόσια διατριμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὁμων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλήνια 10.

Ἐξέμνηνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουθῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐρμιόιδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 87ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαρτίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 14

Ἡ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BRECHER-STOWE

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Ἔστω, σύμφωνοι, ἀπάντησε ὁ ξένος. Ἐγὼ πηγαίνω στὸ Λουϊβίλ.

— Πολὺ καλὰ. Ὅσα φτάσουμε νύχτα καὶ τὸ παιδί θὰ εἶναι κοιμισμένο. Ὅτὰ τὸ πάροουμε χωρὶς νὰ φωνάξει. Ἐφέρετε, δὲ μ' ἀρέσουν οἱ σκηνές.

Ὁ ἀγοραστὴς μέτρησε σαργανταπέντε δολλάρια κι' ὁ ἔμπορος ἐξακολούθησε νὰ χαπνίζει. Βράδυ-βράδυ, τὸ πλοιο ἔπιασε στὸ Λουϊβίλ. Ὁταν ἡ γυναίκα ἀκούσε τ' ὄνομα τῆς πόλης, ἀπλωσε χέμω τὸ πανωφόρι τῆς, ἔβαλε ἀπάνω τὸ παιδάκι τῆς, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθεῖ, τὸ δῖπλωσε, κι' ὕστερα ἔτρεξε στὰ κάγκελα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἴδῃ πουθενὰ τὸν ἀντρα τῆς, ποὺ δούλευε σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

— Νά, κατάλληλη στιγμή, εἶπε ὁ Χάλεϋ πέρνοντας τὸ παιδί καὶ δίνοντάς το στὸ νέο ἰδιοκτήτη του. Προσεξέτε νὰ μὴ τὸ ξυπνήσετε κι' ἀρχίσει τὰ ξεφωνητά, γιατί θάχουμε φοβερὲς σκηνές μὲ τὴ μάνα του.

Ὁ ἀγοραστὴς πῆρε προσεχτικὰ τὸ δέμα καὶ χάθηκε μέσα στὸ πλήθος ποὺ ἔβγαине ἀπὸ τὸ πλοιο.

Ὅταν ἐξέκλινσαν πάλι, ἡ μάνα γύρισε στὴ θέση τῆς. Κοιτάζει γιὰ τὸ παιδί τῆς, δὲν τὸ βλέπει πουθενά.

Ὁ Χάλεϋ ἦταν ἐκεῖ.

— Ἀκουσε δῶ, Λούση, τῆς εἶπε. Πούλησα τὸ παιδί σ' ἕνα λαμπρὸ κύριο. Ὅτὰ τὸ ἀναθρέφει ἀρχοντικά, πολὺ καλύτερα ἀπὸ σένα, ποὺ εἶσαι φτωχιά καὶ δυστυχισμένη.

Ἡ ἀπελπισμένη καὶ γεμάτη ἀγωνία ματιὰ ποὺ ἔριξε ἡ μητέρα ἀπάνω του, μπορούσε νὰ

σπάσει στὰ δυὸ μιὰ εὐαίσθητη καρδιά. Μὰ ἡ καρδιά τοῦ Χάλεϋ δὲν ἔπερνε ἀπ' αὐτά. Ἦταν συνηθισμένος. Τὸ μόνο ποὺ τὸν στενοχωροῦσε ἦταν ὁ φόβος μήπως ἡ σκληρὰ ἀρχίζε τις φωνές καὶ τὸν ἔκανε ρεζίλι στοὺς ἐπιβάτες.

Μὰ ἡ δυστυχισμένη μητέρα δὲν ἔβγαλε μιλιὰ. Ὁάλεγε κανεὶς ὅτι ἕνα μαχαίρι τὴν εἶχε χτυπήσει κατὰστηθα καὶ δὲν

εἶχε δύναμη μήτε νὰ φωνάξει, μήτε νὰ κλάψει. Κάθησε κι' ἔμεινε ἥσυχη, καταπληκτικὰ ἥσυχη, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα μακριά, χωρὶς νὰ κοιτάζει τίποτα.

— Τὸ ξέρω πὺς στὴν ἀρχὴ εἶναι κάπως σκληρό, ἀλλὰ μιὰ κόρη φρόνιμη ὅπως ἐσὺ, Λούση, σκέπτεται λογικά. Αὐτὸ ἔτσι γίνεται, δὲ μπορεί νὰ γίνει ἄλλοιως.

— Ἀχ, νὰ χερεῖς τὰ μάτια σου, Μάσα, μὴ μοῦ μιλάς! εἶπε ἡ γυναίκα μὲ μιὰ ἔκφραση ἀγωνίας τόσο βαθειᾶς καὶ τόσο τραγικῆς, ὥστε ὁ ἔμπορος ἀιστάνθηκε πὺς ἐκεῖ μπροστά του ἦταν μιὰ ὀδύνη ὑπερτατῆ, μιὰ ὀδύνη ποὺ τίποτα δὲ μπορούσε νὰ τὴν παρηγορήσει.

Ἀπομακρύνθηκε λοιπὸν χωρὶς νὰ πεῖ ἄλλο τίποτα. Ἡ γυναίκα γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά καὶ σκέπασε τὸ κεφάλι τῆς μὲ τὸ πανωφόρι τῆς.

Ὁ Τόμ τὰ εἶχε παρακολουθήσει. Ἐλα κι' ἡ καρδιά του ἔσταζε αἷμα. Πλησίασε τὴ δυστυχισμένη σκλάβα καὶ δοκίμασε νὰ τῆς μιλήσει, ἀλλὰ ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε μόνο μ' ἕνα στεναγμό. Τῆς εἶπε τότε γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ συμπονεῖ κι' ἀγαπᾷ, τῆς εἶπε γιὰ τὴν αἰώνια πατρίδα, ὅπου δὲν ὑπάρχει πένθος, λύπη καὶ στεναγμός. Μὰ ἐκείνη ὑπόφερε πολὺ, ἡ καρδιά τῆς ἦταν ραγισμένη, δὲν ἀκούγε τίποτα.

Νύχτως καὶ στὸ πλοιο δὲν ἀκουγόταν πιὰ κανένας θόρυβος.

Ὁ Τόμ ξαπλώθηκε σ' ἕνα δέμα μ' ἔμπορεύματα κι' ἀκούγε ὀλοένα τοὺς σιγανούς λυγμούς τοῦ δυστυχισμένου πλάσματος.

— Θεέ μου! Τί θὰ γίνω!... Θεέ μου! Λυπήσου με! Ἐλεγε σιγὰ-σιγὰ.

Ἦστερα ἔπαψε κι' ἔγινε βαθεῖα σιγή.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Τόμ

Ἡ Ἐλίσα κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα. (Σελ. 158, στ. β')

πετάχτηκε άπάνω. Μιά μαύρη σκιά πέ-
ρασε γοργά από μπροστά του, πηγαί-
νοντας προς τή σκάλα του πλοίου. Γ-
στερα άκουσε τόν κρότο σώματος, που
πέφτει στο νερό.

Κανείς άλλος δέν άκουσε, ούτε είδε
τίποτα. Σήκωσε τή κεφαλή: ή θέση της
σκλάβας ήταν άδειανή. Έτσι μια δυστυ-
χισμένη καρδιά είχε πάψει πιά να υπο-
φέρει, και τή ποτάμι κυλούσε πάλι ήσυ-
χα τή νερά του, που είχαν κλειστεί πά-
νω σ' ένα άνωθρο πλάσμα.

Ο έμπορος ζύπνησε τήν άλλη μέρα
πρωτ-πρωτ κι' ήρθε να ρίξει μια ματιά
στο ζωντανό του εμπόρευμα.

Βλέποντας ότι έλειπε ή σκλάβα, πλη-
σίασε τόν Τόμ και τόν ρώτησε άπότομα:
— Πού είναι ή Λούση;

Ο Τόμ, που ήταν μαθημένος να σω-
πάινει, σκέφθηκε ότι δέν έπρεπε να πεί
τί είχε ιδεί.

— Δέν ξέρω, είπε.
Ο Χάλεϋ έφερε βόλτα όλο τή πλοίο,
έψαξε σ' όλες τίς γωνίες κι' ύστερα γύ-
ρισε πάλι στον Τόμ.

— Πές μου τήν άλληθια, Τόμ.

— Δοιπόν να σου πω, Μάσσα! Τό
πρωτ άκουσα κάτι και μισοζόπνησα. Μου
φάνηκε πώς κάτι έπεσε στο νερό. Ση-
κώθηκα και κοίταξα: ή γυναίκα δέν ή-
ταν στη θέση της. Αυτό ξέρω όλο-όλο.

Ο έμπορος ούτε ταράχτηκε, ούτε ξα-
φνίστηκε. Όπως είπαμε, ήταν συνηθη-
σμένος αυτός ες τέτοια. Είπε μόνο πώς
είχε «γίνιες» κι' αν οι δουλειές του ε-
ξακολουθούσαν έτσι, θα είχε μεγάλες
ζημιές. Σίγουρα, οι σκλάβοι του τόν ά-
δικοούσαν. Αλλά τί μπορούσε να κάμει;
Η Λούση είχε φύγει για μια χώρα, άπ'
όπου δέν γύρισε ποτέ κανείς.

Κάθισε κάπου χωρίς κέφι, έθγαλε τή
σημειωμάτριά του και σημείωσε στο
«παθητικό» του τήν «άξια» της δυστυ-
χισμένης γυναίκας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Μαζί με τούς Κουάκερους (*)

Ο άναγνώστης έχει τώρα μπροστά του

(*) Οι Κουάκεροι ή «Τρέμοντες» (από τή άγ-
γλική ρήμα quake που σημαίνει τρέμω) άπο-
τελούν μια θρησκευτική άφρεση, με όπαδούς
ιδίως στην Άγγλία και στην Άμερική. Είναι
δικακλήθωση τού ποουριτανισμού. Οι Κουάκεροι
μαζεύονται σε μεγάλες αθούσες, που δέν ε-
χουν κανένα άπολύτως σκολιό, και περιμέ-
νουν με βαθειά αγή τήν έπιφοίτηση τού Α-
γίου Πνεύματος. Αν κανείς αισθανθεί τήν έμ-
πνευση, που έρχεται με τρανόδα σ' όλο τή
σώμα, σηκώνεται και μιλά, κι' οι άλλοι άκουν
με ελλάθεια και άφοβήση τή θεόπνευστα λό-
για του. Οι Κουάκεροι έχουν κι' άλλες συνή-
θειες: Δέν άρκίζονται ποτέ, δέν πηγαίνουν
στρατιώτες, και θεωρούν τόν πόλεμο άθελοφα-
κτονία και άμαρτήμα. Μιλούν σε όλους στον
ένικό, δέν έχουν έκκλησιαστικούς λειτουργούς
και δέν βγάζουν τή καπέλλο τους ποτέ, άπό-
μη ούτε μπροστά στο βασιλέα. Όλοι οι Κουά-
κεροι διακρίνονται ως άνθρωποι άπλοί, μισούν
τήν πολυτέλεια και είναι έξαιρετικά φιλόφ-
θρωποι.—Σ. τ. Μ.

μια εϊρηνική εϊκόνα. Βρισκόμαστε σ' ε-
να εύρύχωρο μαγειρείό, όπου ή τάξη κι'
ή πάστρα αναπαύουν τή μάτι. Η φίλη
μας Έλιζα κάθεται σε μια πολυθρόνα
μέ τή ράφιμό της τή χέρια. Είναι λι-
γάκι χλωμή κι' αδύνατη, κι' ή έκφραση
του προσώπου της φανερώνει έναν γα-
λήνιο και βαθύ πόνο. Εύκολα βλέπει κα-
νείς ότι ή δοκιμασία τήν ώριμασε μέσα
σε λίγες μέρες, και καθώς κοιτάζει τή
μικρή της Χάρρυ, που παίζει στο πλάι
της, τή μάτι της δείχνει μια θέληση που
δέν τήν έδεχνε ποτέ ως τώρα, μέσα στην
ήσυχη και χαρούμενη ζωή της.

Πλάι της κάθεται μια γυναίκα με τή
ιδιαιτερο γνώσιμο των Κουάκερων και ξε-
διαλέγει ξερά δαμάσκηνα. Θα είναι 55
ως 60 χρονών. Αυτή γκριζες πλεξίδες στε-
φανώνουν τή ευγενικό της μέτωπο, όπου
ή χρόνος δέν έχαραξε παρά μόνο αυτή
τήν έπιγραφή: «έπι γής εϊρήνη, έν αν-
θρώπους εδοόκία». Από τ' αγαθά μά-
τια της καταλαβαίνει κανείς πώς είναι
γυναίκα με εϊλικρινή καρδιά. Κι' αλη-
θινά ή Ραχήλ Χαλίντεϋ είναι μια άγια
γυναίκα.

Η πολυθρόνα της τρίζει κάθε φορά
που κάνει να κινηθεί, αλλά ή γέρος Σι-
μεών Χαλίντεϋ έχει δηλώσει ότι προτι-
μά τή τρίξιμο αυτό από όποιανδήποτε
μουσική, και τή παιδιά λέν πώς για όλα
τ' αγαθά του κόσμου δέν θα ήθελαν να
πάψουν να τ' άκούνε. Γιατί ξέρουν ότι
είκοσι χρόνια τώρα, από τήν πολυθρόνα
αυτή δέν άκούστηκαν παρά μόνο λόγια
αγάπης και καλές συμβουλές. Πολλές
καρδιές πληγωμένες βρήκαν εκεί παρη-
γοριά, χάρις στην αγαθή και τρυφερή
καρδιά που κάθεται κει πάνω!

— Δοιπόν, Έλιζα, έχεις πάντα στο
νοϋ σου να πές στον Καναδά; ρώτησε
χωρίς να σταματήσει τή δουλειά της.

— Ναι, κυρία, απάντησε σταθερά ή
Έλιζα.

— Και τί θα κάνεις εκεί πέρα; Τό
σκέφθηκες αυτό, κόρη μου;

Τά χέρια της Έλιζας έτρεμαν και τή
μάτια της βούρκωσαν.

— Θα κάμω ε, τι δουλειά βρω, άπάν-
τησε πάντα με σταθερότητα. Έλπίζω
κάτι να βρεθεί.

— Να ξέρεις, ότι εδώ μπορείς να μέ-
νεις όσον καιρό θέλεις.

— Σας ευχαριστώ, είπε. Αλλά (κι'
έδειξε τή παιδί της) δέν κλείνω μάτι ό-
λη νύχτα. Όλο όνειρευόμαιο πώς έρχόν-
ται να μου τή πάρουν.

Και λέγοντας αυτά τή λόγια, ανατρι-
χίασε.

— Δυστυχισμένη κόρη! είπε ή Ρα-
χήλ σκουπίζοντας τή μάτια της. Δέν ό-
πάρχει λόγος ν' άνησυχείς τόσο πολύ.
Ός τώρα, ή Θεός δέν άφισε κανένα
σκλάβο να τόν πιάσουν στο χωριό μας
κι' έλπίζω να μη γίνει άρχή από σένα.
Η πόρτα άνοιξε εκείνη τή στιγμή και

μπήκε μια γυναίκα κοντή, που φο-
ρούσε κι' αυτή, όπως κι' ή Ραχήλ, ένα
γκρίζο φόρεμα κι' ένα άσπρο μαντήλι,
δεμένο σταυρωτά πάνω στο στήθος.

— Καλώς τή Ρούθ! είπε ή Ραχήλ
και σηκώθηκε να τή δεχθή. Τι κάνεις;
— Ευχαριστώ, είπε ή Ρούθ βγάζον-
τας τή καπέλλο της και διορθώνοντας
τάγαστατωμένα μαλλιά της.

— Από δω είναι ή Έλιζα Χάρρις
με τή παιδί της. Σου έχω πεί, ε; είπε
ή Ραχήλ.

— Χαίρομαι πολύ για τή γνωριμά
σου, Έλιζα, είπε ή Ρούθ, σφιγγόντάς
της τή χέρι σαν παλιά φίλενάδα. Αυτό
είναι τή παιδάκι σου; Τουφερα ένα γλυκό.

Κι' έδωσε στο Χάρρυ ένα κομμάτι
πήττα.

— Ποι είναι τή μικρό σου, Ρούθ;
ρωτήσε ή Ραχήλ.

— Έρχεται. Αλλά μου τάρπαξε ή
μικρή ή Μαρία και τή πήρε, λέει, να
τή δείξει στα παιδιά, στο χτήμα.

Τήν ίδια στιγμή, άνοιξε ή πόρτα και
μια ρόδινη κοπέλλα με μεγάλα καστα-
νά μάτια σαν της μητέρας της, μπήκε
μέσα μαζί με τή παιδί.

— Α, δ, να τή χαρώ! είπε ή Ρα-
χήλ πέρνοντας τή παιδί στην άγκαλιά
της. Είναι σαν τή κρόα νερά!

— Τό βλέπεις; είπε ευχαριστημένη
ή Ρούθ, βγάζοντας τή καπέλλο και τή
πανωφόρι τού παιδιού.

Υστερα τάφισε χάμω, έθγαλε τή πλέ-
ξιμό της κι' άρχισε να πλέκει, ένω ή
Μαρία έβλεπε τή νερό να βράσει κι' έρ-
ριζε μέσα τή δαμάσκηνα.

Ο Σιμεών Χαλίντεϋ, ψηλόσωμος και
γερός άντρας, μπήκε κεινη τή στιγμή.
Φορούσε γκριζό κοστουμί και καπέλλο
με πλατύ γύρο, όπως τή συνήθίζουν οι
Κουάκεροι.

— Τι γίνεσαι, Ρούθ; ρώτησε με ύ-
φος εγκάρδιο, δίνοντας τή πλατιά του
χέρι στη γυναίκα. Κι' ή Τζών, τί γί-
νεται;

— Ευχαριστώ, όλοι είναι καλά, ά-
πάντησε χαρούμενα εκείνη.

— Τι νέα φέρνεις, πατέρα; ρώτησε ή
Ραχήλ, βάζοντας τή γλυκό να ψηθή.

— Ο Πέτρος Στέμπιν μου είπε πώς
θα μς έρθει άπόψε με φίλους, είπε
ή Σιμεών, τονίζοντας τήν τελευταία λέ-
ξη. Δέ μου είπες πώς τ'ονομά σου είναι
Χάρρις; ρώτησε τή Έλιζα.

— Ναι, απάντησε ή νέα με φωνή
που έτρεμε, γιατί ή έρώτηση αυτή της
ζύπνησε όλες τίς άνησυχίες.

— Ραχήλ! φώναξε ή Σιμεών και
τραδήχτηκε σε μια γωνιά.

— Τι ναι; ρώτησε ή Ραχήλ και
τόν πλησίασε.

— Ο άντρας αυτής της κοπέλλας
θάρθει άπόψε δω. Ο Πέτρος μου είπε
ότι χτες βράδυ απάντησε με τ'αμάξι του
μια γριά και δυό άντρες. Ο ένας λέγε-

ται Γιώργης Χάρρις, και άπ' όσα μου
είπε, κατάλαβα πώς θα είναι ή άντρας
της. Να τής τή πούμε;

— Για, να ρωτήσουμε και τή Ρούθ,
είπε ή Ραχήλ. Ρούθ, έλα δω!

Η Ρούθ άφισε τή εργόχειρό της και
πήγε.

— Τι λές εσύ, Ρούθ; Ο Σιμεών λέει
ότι ή άντρας της Έλιζας είναι μαζί με
τούς φυγάδες, που θάρθουν άπόψε. Να
τής τή πούμε;

— Γιατί όχι; Κι' άμέσως μάλιστα.
Πάρ' τήν στην κάμαρά σου να τής τή
πής, Ραχήλ, κι' έννοια σου, εγώ προ-
σέχω τή γλυκό.

Η Ραχήλ άκολούθησε τή συμβουλή
της κι' άνοιξε μια πόρτα.

— Έλιζα, είπε, έλα μαζί μου, έχω
κάτι να σου πω.

Η Έλιζα, χλωμή από τήν άγωνία,
σηκώθηκε κι' έρριξε ένα τρομαγμένο
βλέμμα στο παιδί της.

— Όχι, όχι! φώναξε ή Ρούθ, μη
φοβάσαι. Έχει ευχαρίστια νέα να σου πεί.

Η Ραχήλ τής είπε:

— Κόρη μου, ή Θεός σε λυπήθηκε.

Ο άντρας σου έφυγε από τή σπίτι της
σκλαβιάς.

Τό αίμα της Έλιζας ανέθηκε πάλι
στο πρόσωπό της, αλλά από τή συγκί-
νηση έτρεμαν τή πόδια της και κάθισε
σε μια καρέκλα σγεδόν λιποθυμισμένη.

— Θάρρος, παιδί μου, είπε ή Ραχήλ.
Είναι μαζί με φίλους μας και θα τόν φέ-
ρουν άπόψε εδώ.

— Άπόψε! Άπόψε! έλεγε ή Έλι-
ζα, οά να μην ήξερε αν ήταν ζυπνητή
ή αν όνειρευόταν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Η Ευαγγελική

Ο Μισσισιπις! Δέν όπάρχει στον κό-
σμο άλλο ποτάμι, που να φέρνει στον
όκεανό τή πλούτη μιας χώρας, που άρ-
χίζει από τούς πόλους και φθάνει ως τήν
τροπική ζώνη. Τ' άφρισμένα κι' άνησυ-
χα νερά του είναι ή πιστή εϊκόνα της
έμπορικής δραστηριότητας ενός λαού πύ
γερού και πύ ζωνρού από τούς λαούς
του παλιού κόσμου. Γιατί όμως τόσοσ
φυσικός πλοθος να είναι άνακατεμένος
με τόσο δάκρυα και στεναγμούς, με τήν
άγωνία τόσοσ δυστυχισμένων πλασμά-
των, που περιμένουν έναν άγνωστο Θεό
να τή λυτρώσει από τή μαρτύρια της
σκλαβιάς;

Οι πλάγιες άχτίνες του ήλιου φωτί-
ζουν ένα φορτηγό πλοίο, που δύσκολα
προχωρεί. Μέσα στο άφθονο πλήθος των
έπιβατών του, μπορούμε να βρούμε και
τή φίλο μας τόν Τόμ.

Με τόν άκαχο και μαλακό χαρακτή-
ρα του, κατόρθωσε ν' άποκτήσει τήν έμ-
πιστοσύνη του Χάλεϋ. Έπιασε μάλιστα
γνωριμά και με τούς θερμαστές τού
πλοίου και συζητεί μαζί τους.

Έκατό περίπου μίλλια πέρα από τή

Νέα Όρλεάνη, ή ποταμός φουσκώνει και
κυλά άνάμεσα σε δυό ύδατοφράγματα,
ψηλά ως εϊκοσι πόδια. Έτσι ή έπιβάτης
βρίσκεται ψηλά και τή θέαμα της χώρας
από τή πλοίο είναι άπέραντο.

Ο Τόμ, κοιτάζοντας από τή κατ-
αστρωμα, μπόρεσε να λάβει μια ιδέα της
ζωής που τόν περίμενε. Έβλεπε μακριά
τούς σκλάβους να δουλεύουν. Έβλεπε τίς
μακριές σειρές από καλύβες, όπου κα-
τοικούσαν, σε άρκετή άπόσταση από τήν
πλοία κατοικία τού άφέντη.

Η πικραμένη καρδιά του γύριζε τότε
στο χτήμα τού Κέντουκι, στο σπίτι του
κ. Σέλμπυ, και στη μικρή του καλύβα,

που τή σκέπαζε ή κισός. Τού φαινό-
ταν πώς έβλεπε τούς παιδικούς του συν-
τρόφους, τή γυναίκα του, τή παιδιά του,
πώς άκουγε τή φωνή τους και τή παι-
γνίδια τους. Υστερα, ξαφνικά ή όπτα-
σία εξαφανιζόταν, ξανάβλεπε μπροστά
του τούς μακρινούς φράχτες των χτη-
μάτων κι' ή βουή της μηχανής τού
πλοίου τούλεγε ότι δλη εκείνη ή χαρού-
μενη ζωή ήταν περασμένη, ήταν χα-
μένη για πάντα.

Στ' ή θέση που ήταν, ή Τόμ είχε με-
γάλο πόθο να γράφει στη γυναίκα του
και στα παιδιά του.

(Ακολουθεί)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

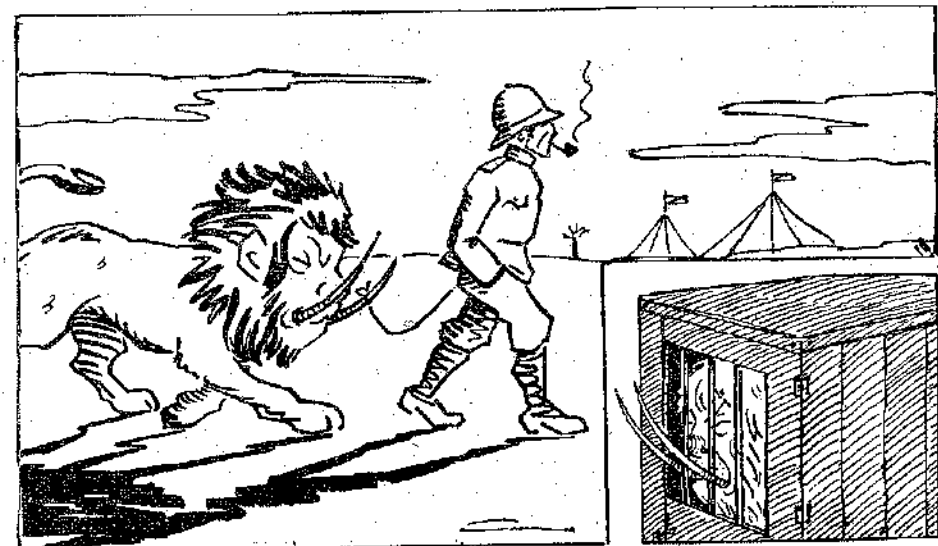
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΔ'

Όπως να γυρίση στο παλάτι του δέν είχε πιά τή θάρρος και τή δύναμη ή
πεσμένος βασιλιάς.

Έμεινε κει που βρέθηκε, να κλάψη τή μοίρα του και να σκεφθή τήν
έλευση του θέση.

— Πώς κατάντησα, έλεγε, πώς κατάντησα! . . . Πρωτα έχασα τή στέμμα
μου, τώρα χάνω και τή στόμα μου! . . . Δέν μπορώ πιά να φάω μ' αυτά τή κα-
ταραμένα κέρατα που μου στάθηκαν στα δόντια!

Κάποιος πρέπει να με ταΐξη σαν κουτάβι . . . Έ, τί να γίνη! ή καιμένη μου
ή Γερτρούδη θάχη τώρα κι' αυτή τή φρονίδα. Θάνα ή νταντά μου κι' ή πα-
ραμάννα μου. Πώς κατάντησα! . . .

Έτοιμαζόταν να γυρίση σιγά-σιγά στη γυναίκα του, βάζοντας τίς τελευ-
ταίες του δυνάμεις, όταν τόν είδε από μακριά ένας Έθραπειος έξερευνητής.

— Μπά, τί παράξενο λιοντάρι, είπε πλησιάζοντας με τρόπο. Έχει και χα-
λιδόδοντες που βλέπουν προς τάνάνω! . . . Και φαίνεται σε χάλια . . . Δέ θάταν
δύσκολο να τή πιάσω . . . Για, να ιδούμε! . . .

— Ο Όσκάρ από τήλλο μέρος, άμα είδε τόν άνθρωπο, συλλογιόθηκε:

— Άς με πιάση! Στ' ή θέση που είμαι, καλύτερα να με πάρουν και να με
τρέφουν αυτοί, σαν ένα ζωο κατοικίδιο. Θα γλυτώσω.

Και χωρίς καμιά αντίσταση, άφρέθηκε να τού περάση ή έξερευνητής ένα
σκονί, να τή δέση σ' ένα κέρατο και να τόν κουβαλήση στον καταυλισμό.

— Τι ήμερο λιοντάρι! είπαν οι σύντροφοί του.

Και τ'όβαλαν σ' ένα κλουβί, για να τή πάρουν μαζί τους στην Εθρώπη.
(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΩΣ ΠΟΛΕΜΟΥΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —
Οι βροντές όμως εξακολουθούσαν μακρινές, οπότε...
— Νά είναι τάχατες βροντές; ρώτησε ο Μιχάλης.

Κι' αλήθεια, δεν ήταν βροντές: ήταν το κανονίδι, που άκουγόταν από το μέτωπο.

Όταν οι τέσσερις φίλοι το εξακρίβωσαν, τους έπιασε ένας ένθουσιασμός απερίγραπτος. Νά λοιπόν που γίνεται πόλεμος! Δεν ήταν φέματα, τελείωσε! Και μέσα στην πρωινή ομίχλη, όπως άλλη φορά στους καπνούς του κοκορετσιού, άρχισαν να βλέπουν σε όραματα το μεγάλο πατιρντί. Μια ωραία μάχη στο ξέφωτο, στον ήλιο, στο φανερό, με φλάμπουρα, με μουσικές, με σάλπιγγες, με ταμπούρα, — ένα γιουρούσι μπροστά, έλο μπροστά...

Φανταστήτε λοιπόν την απογοήτευσή τους, όταν σε δυό μέρες — πάντα για έξι ώρες — για έξι ώρες, — έφτασαν επιτέλους στο μέτωπο και δε βρήκαν τίποτ' απ' αυτά!

Και πρώτο έλειπε ο ήλιος, γιατί ο ουρανός ήταν βαρυσυννεφιασμένος. Έπειτα, στην πλαγιά ενός λόφου, που ήταν αντίκρυ σ' άλλο λόφο, τους έδειξαν ένα μακρύ και στενό λάκκο, και τους είπαν:

— Έδώ μέσα θα μπήτε... Στον αντίκρυνο λόφο είναι ο έχθρος. Αλλά μη τον φοβάστε, γιατί νά, εκεί κάτω, και τα διπλά συρματοπλέγματα...

— Μα δε μάς χωράει...
— Πού;
— Ο λάκκος, που νά τον πάρ' η όργη! Είναι πιασμένος από άλλους... τυφλοπόντικους.

— Θα σκάψετε... θα τον μεγαλώσετε, νά σας χωρέσει και σας.
— Μα σκαφτιάδες είμαστε;
— Στον πόλεμο είναι καθέννας δ.τι του λένε!

— Κι' από δω μέσα θα πολεμάμε;
— Ναι, δε σας άρραει;
— Όχι!

Εκείνη τη στιγμή, μια όβιδα έσκασε σε απόσταση πενήντα μέτρων. Όλοι τρύπωσαν στα χαρακώματα, εκτός από τους νεοφερμένους. Κι' ένας άνθυπολοχαγός φώναζε με θυμό:

— Κρυφτήτε, διαβόλοι!... Γιατί εκτίθεσθε έτσι;... Επίτηδες το κάνετε; Για νά σας βλέπει ο έχθρος και νά شماδεύη;... Αυτό δά είναι και το παραπνοο των Συμμάχων μας. Με το δίκιο τους οι άνθρωποι, άρχισαν νά φοβούνται μήπως τους προδίδουμε!

Πραγματικώς, η άπιστευτη άφοβία

των Ρωμίων έθελοντών, που δεν έννοούσαν νά παίρνουν καμιά πρόφύλαξη, παρεξηγιόταν τώρα από τους Γάλλους: Μην ήταν άποσταλμένοι της προπαγάνδας, έχθροι της Αντάντ, οι έθελοντές εκείνοι, κι' έκαναν τους ένθουσιασμένους φίλους, για νά ξεσκαπάζουν τις θέσεις των στρατευμάτων στους Γερμανοβουλγάρους; Όλα γίνονται! Κι' αυτός ήταν ο «μπελάς» που έννοούσε κι' ο λοχίας των φίλων μας.

— Τι λέει; άπόρησε ο Γιάννης. Φοβούνται μήπως τους προδίδουμε; Όχι δά! Μα είναι άσπαιο!... Από τήγραφα! Ήταν, αλήθεια, άσπαιο, από τήγραφα, μα κι' άνησυχαστικό. Όλα κι' όλα, δεν ήταν άσπαι να γεννούν τέτοιες υποψίες στους άγαπημένους Συμμάχους! Κατά μέρος λοιπόν και το φιλότιμο και το άσικλήκι! Χαρακώματα ήθελαν; Χαρακώματα! Τρύπες για τυφλοπόντικους; Τρύπες! Νά σκορπίζουν σά βλέπουν σκιά άεροπλάνου; Καπνός νά γίνονται και νά διαλύονται! — Έτσι υποτάχθηκαν. Έσκαφαν, με τους άλλους, μακρναν το χαρακώμα τους και μπήκαν μέσα. Τόστρωσαν μάλιτα και με ξόλα, για νά μην πάτουν στο υγρό χώμα, και το σκέπασαν από πάνω με λαμαρίνες για νά μη μπαίνει η βροχή. Μπροστά, τα χώματα που σωρεύθηκαν από την έκσκαφή, ήταν το πρόχωμά τους. Με τη πόμπα στο χέρι, με το τουφέκι στο πλάι, περίμεναν νά φανή στα συρματοπλέγματα ο έχθρος, για νά έξορμήσουν. Τότε θα τους το επέτρεπαν και τότε θα γινόταν το πανηγύρι. Έντωμεταξύ όμως... δεν ήταν ζωη αυτή! Δεν είχαν παρά νάψηφον τον βομβαρδισμό που δεν τους έκανε τίποτα. Κι' άμα κουράζονταν νά περιμένουν άπρακτοι, παθητικά, στον ένα λάκκο, τους έστελναν πίσω απ' το λόφο, σ' έναν άλλο, πιο προφυλαγμένο, για νά ξεκουραστούν.

Αυτό βαστούσε ώρες, μέρες, βδομάδες. Σωστοί τραυλοδότες, περίμεναν το σύνθημα, που δεν δινόταν ποτέ...

Μια μέρα, ο Κώστος είπε:

— Και γιατί νά περιμένουμε μες νά ξεμουτίσει ο έχθρος, κι' όχι ο έχθρος νά ξεμουτίσει μες;
— Δε μάς το κάνεις αυτό φιλά; ρώτησε ένας υποδεκανέας.
— Νά, εξήγησε ο Κώστος: νά πεταχτούμε έλοι μαζί, νά κάμουμε γιουρούσι άίφνιδιαστικό και νά τους πάρουμε το λόφο. Βαρέθηκα πιά!

Από στόμα σε στόμα, η πρόταση του Κώστου μεταδόθηκε σ' όλα τα χαρακώματα του λόφου. Οι «τραυλοδότες» που είχαν βαρεθεί «αυτή τη ζωή», άρχισαν νά τρώγονται τους ύπαξιωματικούς και τους αξιωματικούς τους.

— Περιμένετε! Δεν ήρθε η ώρα!
— Μα νά τη φέρουμε μες, άφου

δεν έρχεται μονάχη της! άπαντούσαν. Έτσι, σιγά-σιγά, η ιδέα ώριμασε.

Και την ίδια νύχτα, ο Κώστος έδωσε το σύνθημα που περίμεναν έλοι τόσο καιρό: Το σύνθημα ενός άίφνιδιασμού!

Πενήντα, εκατό, διακόσιοι στρατιώτες πετάχτηκαν από τα χαρακώματα κι' έρμησαν νά διώξουν τον έχθρο από το αντίκρυνο ύψωμα.

Είδαν κι' έπαθαν νά τους κρατήσουν, νά τους γυρίσουν πίσω. Αλλά το σύνθημα είχε δοθεί κι' ο έχθρος είχε ένπνηση. Βγήκε και τον έβλεπαν τώρα πίσω απ' τα συρματοπλέγματα. Ποῦ νά κρατηθούν πιά οι δικοί μας! Κι' επειδή ήταν ανάγκη νά μη βγουν, πριν ο έχθρος ήθελε προχωρήσει ως ένα όρισμένο σημείο, συνέθηκε τοῦτο το άφανταστο: νά τρέξουν Γάλλοι στρατιώτες και νά κρατούν, νά τραβούν τους δικούς μας από πίσω, για νά μην πεταχτούν προ της ώρας!

Σκασμένοι από τα γέλια οι φίλοι μας αισθανόνταν από πίσω το άπεγνωσμένο τράβηγμα των φυλάκων τους.

— Αφήστε μας! τους φώναζαν.
— Νό! πάζ-άνκρ! άποκρινόνταν οι Γάλλοι.

Όλόγυρα οι σφαιρες κ' οι όβιδες βροχή. Τα κανόνια άλάλαζαν από μακριά. Τα γέλια είχαν πάψει. Τα παλλικάρια άρχισαν νά θυμώνουν. Μ' αν δεν ήταν τώρα, ποτε θάβγαζαν λοιπόν, νά τους πάρουν κυνήγι;

— Επίτελους!
Τους άφισαν κι' έξόρμησαν σαν τη θύελλα...

Δεν ήταν στον ήλιο, στο ξέφωτο. Ήταν όμως ένα γιουρούσι στο φανερό, με φλάμπουρα, με σάλπιγγες, με ταμπούρα... Τι ετυχία!

Σε λίγη ώρα, το ύψωμα ήταν κυριεύμένο. Του κάκου ο έχθρος, το ίδιο πρωί, έκαμε άντεπίθεση για νά το ξαναπάρη. Από τους στρατιώτες μας σκοτώθηκαν οι μισοί, από τους τέσσερις φίλους μας πληγώθηκαν δυό, — ο Κώστος κι' ο Μιχάλης, — μα το ύψωμα κρατήθηκε για πάντα.

Από τότε οι Γάλλοι κατάλαβαν κι' έθγαλαν την ύποψια, που τους είχε γεννήσει η άφοβία κι' η τρελλή όρμητικότητα των έθελοντών εκείνων: Κανέναν τους δεν ήταν προδότης. Αλλά έτσι πολεμούν οι Ρώμοι.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Και μ' έλο που μόνος του δεν μπόρεσε νά βγάλη ένα συμπέρασμα, άργότερα όταν ο Φονδιέλλ του έδωσε την εξήγηση του μυστηρίου, έφώναζε δικαιολογημένα: «Κάτι είχα ύποψιαστεί κι' εγώ!»

Όπωςδήποτε, προτού νά γυρίσουν πίσω, ο κ. Στέφενσον παρατήρησε πως η θερμοκρασία ήταν έξαιρετικά ψυχρή, κι' άμέσως ύστερα απ' αυτά τα λόγια, ο Φονδιέλλ εξαφανίστηκε για λίγα λεπτά. Ο πονηρός Γαβριήλ ύποψιάστηκε εύθις πως ο συμπατριώτης του είχε κρυφτεί μέσα στο μυστικό διαμέρισμα, για νά βάλη μπροστά κάποιον μυστηριώδη μηχανισμό. Γιατί πραγματικώς, σε λίγη ώρα με το βούisma των μεγάλων ελικών ένώθησε κι' ο θόρυβος ενός κινητήρα, που πριν δεν άκουγόταν. Και το περίεργο απ' όλα,

— πράγμα που δεν το παρατήρησε μονάχα ο Γαβριήλ, — όταν βγήκαν στη γέφυρα για νά διευθυνθούν στην κεντρική καμπίνα, αισθανόνταν πολύ λιγότερο κρύο απ' πριν. Κι' όμως ο ήλιος έγερνε προς τη δύση κι' άναγκαστικώς ο άέρας θάπρεπε νά είχε γίνει πιο ψυχρός.

Ο μικρός Γάλλος δεν μπόρεσε νά μη ρωτήσει και γι' αυτό το ζήτημα τον πιλότο.

— Πώς γίνεται αυτό το πράγμα, κύριε Φονδιέλλ;
— Μη ζητάς, μικρέ μου, νά το εξηγήσης, άπάντησε μισοσβαρά και μισοειρωνικά ο πιλότος. Άν έπρόκειτο νά μάς κρατήσης συντροφιά ως το τέλος του ταξιδιού, θάβλεπες και πολλά άλλα αξιοπερίεργα.

— Άχ, πώς θα το ήθελα!
— Σε πιστεύω. Άλλ' αυτό δεν μπορεί νά γίνη, καθώς βλέπεις. Το πλήρωμά μας είναι τελείως συμπληρωμένο και το «Λίμπερτ» δεν είναι θαλαμηγός για ταξίδια άναφυξης, σαν το μακαρτικό το «Φίνμαρκ» σου.

— Δεν ταξιδεύετε λοιπόν για διασκέδαση;
— Για διασκέδαση; Στον Πόλο; Άστειδεύσαι, παιδί μου.

— Ω, όχι κύριε Φονδιέλλ, ποτε δε θα μου περνούσε από το νοῦ νάστατευσθω μαζί σας! Άλλ' αν δεν ταξιδεύετε για διασκέδαση, γιατί ταξιδεύετε λοιπόν;

— Για την έπιστήμη, παιδί μου, είπε με ύπερηφάνεια ο πιλότος. Και ακόμη και για τη Γαλλία που αντιπροσωπεύεται στο πρόσωπό μου, και για την Άμερική άκόμη περισσότερο.

— Άχ, κύριε, πάρτε μας μαζί σας, δηλαδή θέλω νά πω, πάρτε με μαζί σας!

Ο Φονδιέλλ γέλασε και χτύπησε φιλικά το μικρό στον ώμο.

— Όχι, μικρέ μου, είπε, οὔτε σένα μπορώ νά πάρω μαζί μου, οὔτε κανένα άλλον. Στο έπαναλαμβάνω και πάλι, το πλήρωμα του «Λίμπερτ» είναι συμπληρωμένο.

— Δεν έχετε μούτσο.
— Μα δε χρειάζόμαστε.
— Μα πόσοι είσαστε λοιπόν; ρώτη

«Ο Άμερικανός οδήγησε τα παιδιά σ' ένα τζαμαυτό φεγγίτη...» (Σελ. 162, στ. α')

τησε ο μικρός Ντεντεβίξ. Δεν έχω ιδεί παρά σας και τον κύριο κυβερνήτη, το δεύτερο πιλότο, δυό μηχανικούς και τρεις ή τέσσερις άλλους, καθώς τον τροφοδότη, τον μάγειρο και τον καμαρότο. Αυτοί είναι έλοι;

— Αυτοί είναι, και είναι ύπεραρκετοί, μου φαίνεται. Είμαστε έννια.

— Μ' έμένα θα γίνετε δέκα.
— Και τον άδελφό σου, και τους άλλους που θα τους αφήσης, κακόπαιδο;

— Όχι, παιδί μου, δεν γίνεται συζήτηση, επανέλαβε ο Φονδιέλλ. Άν δε μάς συμβή κανένα άπρόοπτο, σε λίγο θα φθάσω με το κκλδ στον όρμο Μορρέλ. Κι' εκεί θα σας άποθιβάσουμε έλους, γι' αυτό νά είσαι σίγουρος.

— Άν είναι έτσι, τότε θάργήσουμε νά ξαναϊδούμε τις οικογένειές μας. Έλέγατε, κύριε, πως θα μάς στέλνατε μ'

ένα όποιοδήποτε φαλαινοθηρικό. Το φαλαινοθηρικό αυτό πρέπει πρώτα νά το βρούμε, Και πόσον καιρό θα κάνη για νά μάς φέρη πίσω στη Νορβηγία; Αυτή τη φορά ο Γαβριήλ άπαστόμωσε τον πιλότο. Ο Φονδιέλλ έγινε πάλι σκεπτικός και δεν άπάντησε πιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Αυαχέρειες

Το άλλο πρωί ο Φονδιέλλ, που είχε αναλάβει πάλι την κυβέρνηση του άερόπλοιου, διέκρινε από μακριά γη.

Οι λίγες ώρες που είχαν περάσει, άντιπροσώπευαν την καλοκαιρινή πολική νύχτα, που είναι μογακά κατ' όνομα νύχτα, γιατί ο ήλιος, μόλις δύση, ξαναπαράβάλλει στον όρίζοντα. Στο θερινό ήλιοστάσιο μάλιστα, ο ήλιος δεν βασιλεύει δόλοτελα. Άλλά τον Άύγουστο δεν ύπάρχει πιά ήλιος τα μεσάνυχτα. Οι νύχτες άρχίζουν νά μεγαλώνουν λίγο λίγο, σε λίγο γίνονται ίσιες με τις ήμέρες, και στο τέλος ακολουθούν δίχως διακοπή η μια την άλλη επί εξη δλόκληρους μήνες.

Έξαντλημένοι από την κόουραση και τις κακουχίες, οι ναυαγοί του όγκόπαγου κοιμόνταν άκόμη βαθιά. Τους είχαν ύποσχεθεί νά τους ξυπνήσουν μόλις θα φαινόταν από μακριά οι άκτές. Κι' ο κ. Στέφενσον κράτησε το λόγο του.

Ο Γαβριήλ κι' ο άδελφός του, ο Μπόμπ κι' ο Τζάκ Ντόνοου ήταν οι πρώτοι που πετάχτηκαν απ' τα κρεβάτια τους. Έτρεξαν στην κουζίνα κι' ήπιαν στο πόδι ένα φλιτζάνι σοκολάτα, για ν' άποφύγουν το μπελά του σεβρίσματος και νά κερδίσουν καιρό. Έτοτερα παρουσιάστηκαν στον κυβερνήτη, ο όποιος τους είχε παραγγείλει νά πάνε νά τον συναντήσουν μέσα στο θάλαμο του τηδαλιού μόλις θα τελείωναν το πρόγευμά τους.

Η εύρωχη αυτή καμπίνα συγκοινωνούσε με τη καμπίνα του πιλότου. Η είσοδος της ήταν από την αίθουσα των κινητήρων, οὔτως ώστε και ο κυβερνήτης και ο πιλότος είχαν πάντοτε τους ναύτες τους υπό την έπιτήρησή τους.

— Γουέλ! έκανε ο Άμερικανός μόλις είδε τα παιδιά, με τον εύθυμο εκείνο τόνο που μεταχειριζόταν μόνο όταν μιλούσε σ' αυτά, και που ήταν τόσο άντίθετος προς τη συνειθισμένη του μισανθρωπία. Πώς κοιμηθήκατε;

— Ω, κύριε, θαυμάσια! άπάντησε ο Κίντ. Κι' ο Μέρρυ Μπρόουιντζων άναγκάστηκε νά μάς κουνήσει για καλά ως που νά ξυπνήσουμε και νά σηκωθούμε απ' τα κρεβάτια μας.

— Στοιχηματίσω πως θα νομίσατε δυτι βρισκόσαστε άκόμη στο «Φίνμαρκ».

— Έτσι είναι, κύριε, βεβαίωσε ο Γαβριήλ. Το παγοβούνι είναι μακριά. Και

τό «Δίμπερτ» επίσης. Άλλά τί τά θέ- θέλετε. Μας είναι κάπως δύσκολο νά συμμορφωθούμε μέ τήν πραγματικότη- του. Σήμερα τό πρωί, όταν ζύπνησα, μου φαινόταν σάν νά θνείρευόμουν άκόμη.

— Δουπόν σάς άρέσει εδῶ, παιδιά μου; εἶπε ὁ κ. Τζέφ Στέφενσον μέ φα- νερή συγκίνηση στή φωνή του.

Καί τά τέσσερα παιδιά μαζί ἔβαλαν μιᾶ φωνή. "Αν τοῦς άρεσε λέει! Ὁ Γα- βρηλ τὸ εἶχε πει. Ζούσαν αὐτά μέσα σ' ἕνα ἄνευρο κι' ἡ μόνη τους ἐπιθυμία ἦ- ταν νά μὴν τελειώσῃ αὐτό τὸ ἄνευρο ποτέ. Ἄλλοίμονο! σέ λίγο θάδλεπαν τὸ τέλος του.

Πλησίαζαν στή Σπιταβέργη, Δυο- τρεῖς ὥρες άκόμη καί τὸ «Δίμπερτ», θάφθανε στὸν ὄρμω Μορ- ρέλ, ὅπου θ' ἀποδίβαζε τοὺς μικροὺς του ξένους, πρὸς μεγάλη τους θλίψη κι' ἀπελπισία.

Ἀποφεύγοντας νά κά- νη λόγο γιά τὸ ζήτημα αὐτό, ὁ Ἄμερικάνος ὁδή- γησε τὰ παιδιά μπροστά σ' ἕνα τζαμιὸ τὸ φεγγίτη.

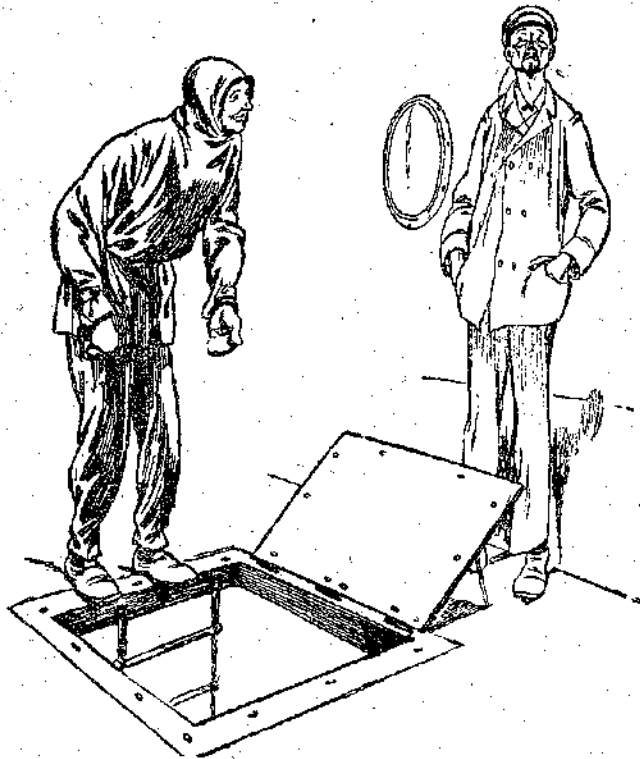
Τὸ πανόραμα ἦταν φαν- τασμαγορικό. Δέν ἔβλεπε κανεὶς παρὰ νησάκια μέ πανύψηλους βράχους κι' ἀπτόμετες ἀκτῆς, ὅπου πε- τοῦσαν σύννεφα ὀλόκλη- ρα ἀπὸ γλάρους κι' ἄλλα θαλασσινὰ πουλιά. Ἡ κα- θαυτὸ ξηρὰ θύμιζε τίς πύ- ἀγριες κι' ἀξέγεες ἀκτῆς τῶν νησιῶν Δοφφόντεν ἢ τοῦ Βορείου Ἀκρωτη- ρίου μόνο πού εἶδῶ τὸ θέαμα ἦταν άκόμη πιὸ ἀ- γριο καί πιὸ ἀπελπιστι- κό. Πανύψηλα βουνά ἔ- κρυβαν τὸν ὀρίζοντα. Οἱ κορυφές τους ἦταν χιονο- σκέπαστες, καί τὰ πλευρά τους άκόμη τ' ἀλλάκιωνε τὸ χιόνι, σά νά ἦταν στήν καρδιά τοῦ χειμῶνα.

Στὸ ὕψος πού βρισκόταν τὸ «Δίμπερ- τυ», τὸ κρῦο ἔπρεπε νά εἶναι ἐξαιρετικά δυνατό. Κι' ὅμως κανεὶς δέν τὸ αἰσθα- νόταν. Καί μέσα στῆς καμπίνες, καί στή γέφυρα άκόμη, ἡ θερμοκρασία ἦταν πολὺ εὐχάριστη. Καί πράγμα περίεργο, οὔ- τε ἴχνος πάχνης δὲ φαινόταν στὸ ἐξω- τερικό περίβλημα τοῦ ἀερόστατου. Ὑ- πήρχε ἄραγε πάνω στὸ «Δίμπερτ» κα- νένα μυστηριώδες μηχανήμα πού ἐμπό- διζε τὸ σχηματισμὸ τῆς; Τὸ αἰνιγματι- κό διαμέρισμα τῆς τρίτης καμπίνης καί τὸ μετάλλιο δίχτυ, πού περιτόλιγε ὄλο τὸ μπαλλόνι, ἄφταν εὐκολά νά ὑποθέσῃ κανεὶς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Μολταυτά οὔτε ὁ κύριος Στέφενσον δέν θέλησε νά δώσῃ καμμιὰ ἐξήγηση

στά παιδιά σχετικῶς μ' αὐτὸ τὸ ζήτη- μα. Τάφης νά κοιτάζον ἀπὸ τὸ πα- ράθυρο κι' ὁ ἴδιος γύρισε στή δουλειά του. Τὸ «Δίμπερτ» δέν ἔπρεπε νά ὑπο- λογίξῃ στή βοήθεια κανενὸς γιά νά προσγειωθῇ στὸν ὄρμω Μορρέλ, γεμάτον άκόμη ἀπὸ κομμάτια πάγου, πού ὁ ἀ- δύνατος καλοκαιρινὸς ἥλιος δέν εἶχε κα- τρθώσει νά τὰ λυῶσῃ.

Τὰ ἡμερήματα εἶχαν διακρίνει κά- ποιο φαλινοθηρικό, τώρα όμως δέν φαι- νόταν πουθενά κανένα πλοῖο, ὅταν τὸ ἀερόστατο ἔρριξε τήν ἀγκυρά του πά- νω ἀπὸ μιὰν ἠλιόλουστη ἀμμουδιά. Ἐδῶ κι' ἔκει στήν ἀμμουδιά αὐτή ἦταν με- γάλιοι βράχοι. Ἐκεῖ κάπου γαντζώθη- κε στερεὰ ἡ ἀγκυρα καί τὸ «Δίμπερ-

«Θά κατεβῆτε μαζί μου, κύριε ὑποκελευστά;...» (Σελ. 162, στ. β')

τ» σταμάτησε. Ὑστερα ἦρθε ἡ σειρά τῆς ἀνεμόσκαλας, κι' ὁ Μέρρυ Μπρό- ουντζων δέν μπόρεσε νά μὴν πειράξῃ λιγάκι τὸν ἀξιοσέβαστο παιδαγωγό.

— Θά κατεβῆτε μαζί μου, κύριε ὑ- ποκελευστά, δέν εἶν' ἔτσι; ρώτησε γε- λώντας κάτω ἀπ' τὰ μουστάκια του (πού δέν εἶχε) ὁ Μπρόουντζων.

— Εἶναι τόση ἀνάγκη; κατόρθωσε νάρθρώσῃ μέ κόπο, προσπαθώντας νά κρατήσῃ τήν ἀξιοπρέπεία του, ὁ κ. Ἀ- χιλλέας Ἀντρεϊωμένος. Οὔτε ἴχνος πλοίου δέν διακρίνεται πουθενά στὸν ὄρμω, οὔτε ἴχνος ἀνθρώπου στήν πα- ραλία. Δέν μπορῶ λοιπόν νά καταλάβω τί θά εἶχα νά κάνω ἀν ἀποδιδαχθῶ.

— Μά... νά μέ βοηθήσετε ἕνα χε- ράκι. Ἐχω διαταγή νά στερεώσω τήν ἀγκυρα.

Ἡ ἐπέμβαση τοῦ κυβερνήτη ἔδωσε τέλος στή συζήτηση αὐτή, πού δέν ἦ- ταν διόλου εὐχάριστη γιά τὸν καίμενο τὸν παιδαγωγό. Ὁ Μέρρυ Μπρόουν- τζων δέν ἐπέμεινε καί κατέδρακε μόνος του. Τοῦ πέταξαν ἀπὸ πάνω καί ἄλλα σχοινιά, τὰ ὅποια στερέωσε στοὺς βρά- χους γύρω, γελώντας άκόμη μέ τὸ φόβο τοῦ ὑποκελευστή.

Παρ' ὅλες τίς ἐτοιμασίες πού γίνον- ται γιά τήν ἀποδίβαση, δέν πρέπει νά φαντασθῇ κανεὶς πὸς ὁ κ. Στέφενσον, καί ὁ Φονβιέλλ, άκόμη, δέν εἶχαν τίποτ' ἄλλο στὸ νοῦ τους παρὰ πὸς νά ξεφορ- τωθοῦν τοὺς φιλοξενουμένους τους.

Δέν τοὺς εἶχαν διασώσει ἀπὸ τὸν βέ- θαιο θάνατο, γιά νά τοὺς ἐγκαταλείψουν τώρα στήν ἔρημη καί παγωμένη αὐτὴ ἀκτῆ, ὅπου τοὺς περιμενε ἡ ἴδια τύχη, πού ἐμελλε νά ἔχουν κι' ἀν ἔμεναν στὸ παγοβουνί. Τὸ ἀερόπλοιο μπόρεσε νά περιμένῃ ἄπὸ τότε πού εἶχε προχωρή- σει κατὰ τὸ βοριά, τὸ θερμοῦτρο ἀνέ- θαινε διαρκῶς.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Στὰ 1870, στὸ Ἀσιέ, ἕνα γαλλικό χωριουδάκι κοντὰ στὰ γερμανικά σύνο- ρα, ἦταν δήμαρχος ὁ κ. Καμπύ, πού τὸν ἀγαποῦσαν καί τὸν σεβόνταν ὄλοι στὸ χωριὸ γιὰτὶ ἦταν τίμιος ἀνθρώπος καί καλόψυχος.

Εἶχε πολλὰ βάρσανα στή ζωή του. Ἡ γυναίκα του εἶχε πεθάνει ἀπάνω στήν πρώτη γέννα, καί τοῦ ἄφισε ἕνα ξανθὸ κοριτσάκι.

Στὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἔρριξε ὁ δήμαρ- χος ὄλη τὴν ἀγάπη. Ἄλλὰ τότε τὸν βρήκε καινούργια συμφορά. Ἡ Μα- ρία του ἔπαθε ἀπὸ μωρὰ κάτι στὴ γλῶσ- σα, κι' ἔτσι ὁ καλὸς ἀνθρώπος δέν ἄ- κουσε ποτὲ τὸ παιδί του νά τὸν φωνά- ζῃ «μπαμπά, χρυσέ μου μπαμπάκα». Τὸ τριανταφυλλένιο τῆς στοματάκι ἐμε- νε πάντα βουβό.

Ὅσο μεγάλωνε, ἡ Μαρία γινόταν ἕνα κοριτσάκι ἕμορφο κι' ἐξυπνο, ἀλλὰ πάν- τα βουβό. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, πού ἀρχι- σε ὁ Γαλλογερμανικὸς πόλεμος, ἦταν δεκαεσσάρω χρονῶ. Ἡ Μαρία ἔπαφε πιά γὰ γελάει κι' ἀρχίζε νά τὴν κυριεύῃ ἕνας φόβος. Τῆς φαινόταν πὸς κάποιος κίνδυνος τὴν ἀπειλοῦσε, κι' ὅταν ὁ πα- τέρας τῆς ἔβγαине γιά δουλειές του, ἀρ- χίζε τὰ κλάμματα, κι' ἔκλαιγε ὡς πού νά γυρίσει. Γι' αὐτὸ ὁ κ. Καμπύ ἔβγαί- νε ὅσο μπόρουσε, σπανιότερα ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Μιά μέρα, οἱ Πρώσοι μπήκαν στὸ Ἀσιέ ἐξαγριωμένοι, γιὰτὶ μέσα στὸ δά- σος κάποιος Γάλλος εἶχε παραφυλάξει κι' εἶχε σκοτώσει τρεῖς.

— Φύγε! Πάρε τήν κόρη σου καί

φύγε! εἶπαν ὄλοι στὸ δήμαρχο. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιά νά σωθῆς.

— Δέν ἔχω τὸ δικαίωμα νά φύγω, εἶπε ὁ δήμαρχος. Μοῦ ἐμπιστευθήκατε τὸ χωριὸ σας κι' ἔχω χρέος νά μείνω καί νά ὑπερασπίσω τὰ συμφέροντά σας. Κι' ὅ,τι γίνεῖ ἄς γίνεῖ.

Τὸ βράδυ λοιπόν, τὴν ὥρα πού συ- νήθιζε νά δείχνει στή Μαρία του πὸς νά σχεδιάζει καί νά ζωγραφίζει, μεγά- λη φασαρία ἀκούστηκε στὸ ὄρμω κι' ἕνα ξαφνικὸ χτύπημα στήν πόρτα.

Ὁ κ. Καμπύ κατέδρακε νά ἰδεῖ καί βρέθηκε μπροστά σὲ δυὸ Γερμανοὺς ἀ- ξιωματικούς.

— Εἶστε ὁ δήμαρχος; ρώτησε ὁ ἔ- νας, ὁ ἀνώτερος.

— Μάλιστα, κύριε, ἀποκρίθηκε ψύ- χραιμα ὁ κ. Καμπύ.

— Τότε, σεῖς ἔχετε τήν εὐθύνη γιά ὅ,τι κάνουν οἱ συχωριανοί σας. Παρα- καλοῦμε νά μᾶς παραδώσετε κείνον πού μᾶς ἔκανε καρτέρι στὸ δάσο, καί σκό- τωσε τρεῖς στρατιῶτες μας.

Ὁ κ. Καμπύ ἤξερε πὸς αὐτὸς ἦταν ὁ Ἰωσήφ Ντιάζ, πού οἱ Γερμανοὶ τοῦ εἶχαν σκοτώσει τὸ γιό του κι' ἀπὸ τότε πολεμοῦσε κι' αὐτὸς νά σκοτώσει δσοὺς μποροῦσε. Ἄλλὰ ἡ καρδιά του τοῦλεγε πὸς δέν ἔπρεπε νά τὸν παραδώσει.

— Δέν ξέρω ποιὸς εἶναι, ἀπάντησε. Ἄλλὰ καί νά τῆξερα, δὲ θά σάς τὸν παρέδιδά ποτέ.

Ἡ περήφανη αὐτὴ ἀπάντηση, ἐρέθι- σε τοὺς Γερμανοὺς. Ὁ ἕνας ἀξιωματι- κὸς τὸν ἀρπάζει ἀμέσως ἀπὸ τὸν ὄρμω καί τὸν βγάζει ἔξω.

— Τότε, θά τὰ πληρώσεις ἐσὺ ὄλο, ἀφοῦ φαίνεσαι καί καλλικαρᾶς!

Ὁλ' αὐτὰ ἔγιναν τόσο γρήγορα, ὡστε ὁ ἀξιωματικός δέν εἶδε τὴ Μαρία, πού εἶχε πέσει στὰ γόνατα καί παρακαλοῦ- σε μέ ἄφωνες χειρονομίες.

Τὸ καίμενο τὸ κοριτσὶ δέν κατάλαθε καλά-καλά αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο. Ἦταν, βλέπατε, βουβὸ καί δέν εἶχε πάει στὸ σχολεῖο καί δὲ μπόρουσε νά ξέρει τί σημαίνει νά πέφτει κανεὶς στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν, μέσα σὲ πόλεμο. Ἄλλὰ τὸ ἐν- στικτὸ τῆς φώναζε ἀπὸ μέσα τῆς εἰς ὁ πατέρας τῆς, ἡ μόνη τῆς ἐλπίδα στὸν κόσμω, κινδύνευε. Καί πετάχτηκε ἀμέ- σως ἔξω καί πήρε ἀπὸ πίσω τὴ στρα- τιωτικὴ συνοδεία.

Εἶδε τότε δώδεκα στρατιῶτες νά γε- μίζουν τὰ ὄπλα καί τὸν πατέρα τῆς δε- μένο στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου. Ἐνας ἀξιωματικός ἔδωσε τὸ σύνθημα. Ἀκού- στηκε τότε μιὰ ὁμοφωνία κι' ὁ δυστυ- χισμένος πατέρας ἔπεσε χτυπημένος ἀ- πὸ δώδεκα σφαίρες.

Τὴ στιγμή ἐκείνη μιὰ σπαραχτικὴ φωνὴ ἔσχιζε τὸν ἀέρα. Ἡ Μαρία πε- τάχτηκε μ' ἕνα πήδημα, ἐσπρωξε τοὺς στρατιῶτες κι' ἔπεσε ἀπάνω στὸ κορμὶ τοῦ πατέρα τῆς φωνάζοντας. Ἡ τρομε-

ρὴ συγκίνηση τῆς εἶχε λύσει τὴ γλῶσ- σα, καί τὴν ὥρα πού ὁ πατέρας τῆς ξε- ψυχοῦσε μπόρεσε νά τοῦ πει:

— Πατέρα μου, χρυσέ μου πατέρα!

Κι' ἔτσι ὁ Καμπύ ἄκουσε μέσ' στήν τελευταία του πνοὴ τὸ γλυκὸ ὄνομα γιά πρώτη καί γιά τελευταία φορά.

Μά κι' ἡ Μαρία γιά πρώτη καί τε- λευταία φορά τὸ εἶχε πει.

Ὁ λεπτὸς ὀργανισμὸς τῆς δὲ μπόρεσε νάνθῆξει σ' αὐτὴ τὴ συγκίνηση, ἡ καρ- διά τῆς γιά μιὰ στιγμή ράγισε σάν ἕνα

εὐαίσθητο ἐλατήριο. κι' ἔπεσε κι' αὐτὴ ἀναίσθητη πάνω στὸ πτώμα τοῦ πα- τέρα τῆς. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο οἱ χωρικοὶ ἦρθαν καί σήκωσαν δυὸ πτώματα κι' ἡ πένθημη συνοδεία ξεκίνησε ὀιωπηλά.

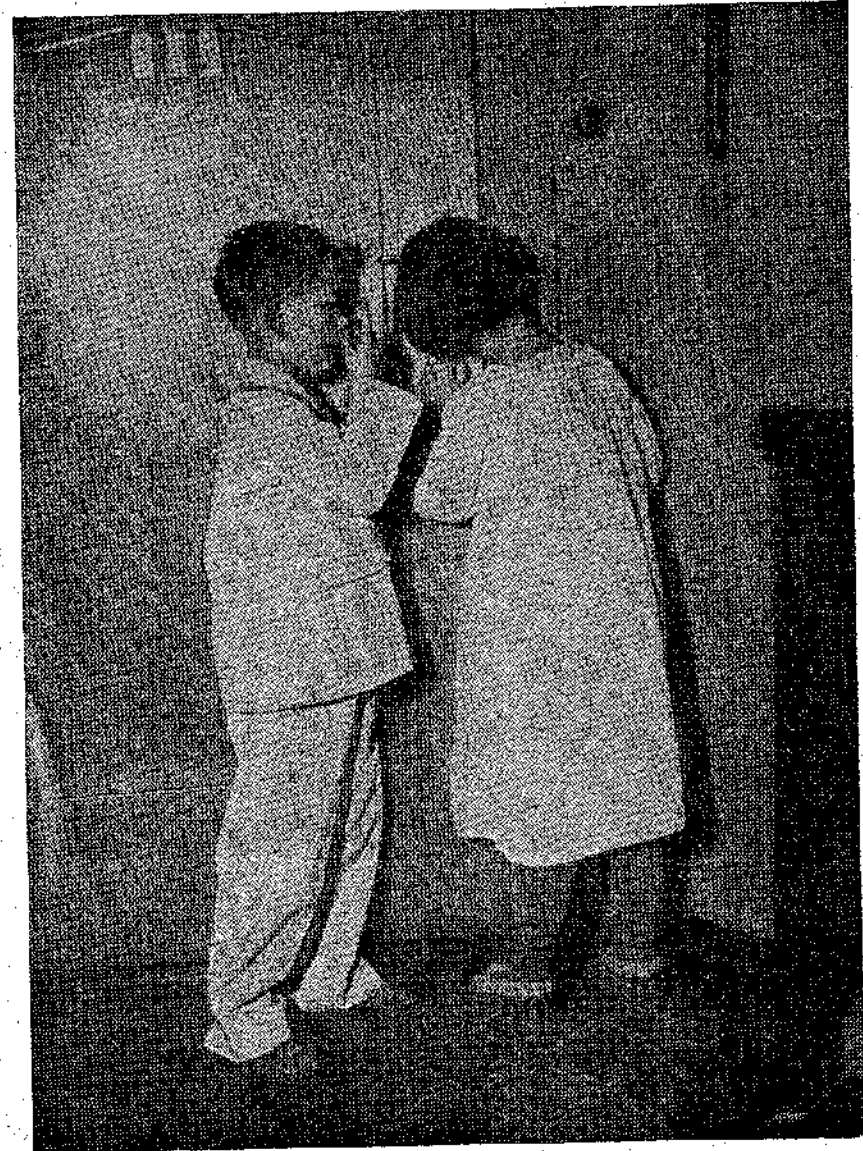
Πιὸ πέρα, οἱ γερμανοὶ στρατιῶτες ἔβλεπαν ἀμίλητοι τὴν τραγικὴ σκηνή. Ἐνας μεσόκοπος ἀξιωματικός, πού θά εἶχαν ἰδεῖ πολλὰ τὰ μάτια του, κούνη- σε τὸ κεφάλι του μουρμουρίζοντας:

— Τί ἔχει αὐτὸς ὁ πόλεμος!

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικό)

KIMON LAKIAS

ΚΡΥΦΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

«Φύγαγε;... — Σούτ!... άκόμα... — Κατεβαίνουν... ἔλα... — Ὁχι! ἄσε νάκούσουμε καί τὸν κρότο τῆς πόρτας... — Σιγὴ!... Ἄ, νά!» Ἀκουσαν καί τὸν κρότο τῆς πόρτας: Ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμὰ ἔφυγαν, πᾶνε στὸ χορὸ. Κι' ὁ Τοτός κι' ἡ Μπεμπέκα, τὰ τσαχινιάκια, πού ἔκαναν τὰ κοιμισμένα, σηκώθηκαν μέ τὰ νυχτικά τους, γιά νά γλεντήσουν ὄ; τὸ πρωί! Ὁ μισοκαρῶν, θά χορεύουν, θά φᾶνε γλυκά, θά χαλάσουν τὸν κόσμο! Τε- λευταία ἀποκριά. Κουτὰ εἶναι νά κοιμῶνται;... Ἐνα μόνο δὲ συλλογίζου- νται: Ὅτι μωρατὶ ὅστερα νά φᾶνε καί... λίγο ξύλο γιά τὰ κρυφὰ αὐτὰ καρ- ναβάλια...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΑΡΜΟΥΝΟΣ

Δεδόν (τήν ἴδια γνώμη θά εἶχες ἄν ἤθερες καί τοὺς ἄλλους μου τόμους: ὁ ἐρσιτέος εἶναι ἀνώτερος ἄλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι καὶ εἰκονοί δὲν εἶναι ἠφαίροι, πολὺ φηραίοι γι' αὐτὸ οἱ νέοι συνδρομηταί, ὅταν μωροῦνται, πρέπει νὰγοράζετε καὶ κανένα περᾶμένο τόμο.) **Κούκλαν τοῦ Χαλανδρίου** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ δ κ. Ε. εὐχαριστήθηκα πολὺ) **Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς** (βλέπετε ὅτι τὴν παρατίθει) **Ἀεγοναύτην** (ναί, θά περιμένω) **Ἀσπασίου** (χαίρω πολὺ προτίθησα αὐτὸ, γιατί με γαλλικά στοιχεία δὲν ἐγκρίνω ποτὲ γράφε μου) **Κώσταν Ἀποστολίδην** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια: Ὁδηγὸν κτλ. ἐστὶν α) **Μελαγχολικὴν Ἰσπαζην** (ἐστὶν α) τὰ 12 γιὰ τὴν νῆαν κ' εὐχαριστῶ) **Ἄλκην Γ. Καλλοῦ** (ἔννοια σου καὶ πάντα θά βάζω ἀπ' αὐτὰ πὺ ἀρέσουν γράφε μου ὅπως κάπου-κάπου καὶ οὐ) **Βίσωρον** (ὅπλατον ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Νεαρικὴν Μέθην** (ἔχω ὅπλατον σὴ διάθεσίν σου βρ. 40) **Φώρον Γ. Μανουσίη** (πῶς φαίνεται ὅτι δὲν ἐδάθασες Ὁδηγὸ καὶ δὲν ξέρεις πῶς καὶ γιατί στέλνανται λύσεις!) **Βάτραχον Νο 3, Βαλέντια, Ὀνειροπόλο Βλέμα** κτλ. κτλ.

Σπύρον, Χαράνην, Κώσταν Κουτιροῦνην, Τρυπακάρδο, Προσωποιδόφρον Φαντομᾶν (ἐστὶν α).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Μαρτίου, θάπαντήσω ἀπὲ ἀρχαίνο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 1900 Διαγωνισμοῦ. Τοῖς φιλολόγοις τοῦτον ἀλ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Μαΐου.

190. Λεξιγράφος
Θεὸς περὶφρονος, μὰ μέρα,
Στὸ δάσος πὺ ἐπαίει φλογέρα,
Βρίσκεν φαγᾶσιμο χορτάρι.
Μὲ μίαν οὐρά — καλὸ σημάδι —
Καὶ νὰ το, τὸ ἀργυρὸ φγγαδί
Προβάλλει ὀλόγιμο τὸ βράδυ
Περὶπλεκῶς

191. Στοιχειογράφος
Ἀστρονόμος, ποιητής,
Ἐνα γράμμ' ἄν τοῦ προσθέσης,
Νὰ τὸν δῆς δὲν θά μωροῦσης:
Γίνεται ἄφαντος σὺθίς!
Φαῦστα

192. Αναγραμματισμὸς
Εἶμαι ποὺλί κοινότατο,
Ἄλλῃ, ὡ: ξένη λέξη,
Σημαῖα κ' ἀμφιβάτερο,
Ἰπποδρόμο ἢ στίβο.
Ἄν τῶρα ὀ λότης ἄθελα
Τὰ γράμματα μου πλεξῆ,
Μέρος τῆς ἀλυσίδας του
Θά γίνω—δὲν τὸ κρέβο.
Ἀγνωστη

193. Μωσαϊκῶν
Ταῦρος, ἴππος, λύξ,
Ἄρκος καὶ εἰνὸκερος,
Πάνε κελ' πὺν ζεὶ κ' ἡ Σφιγῆ
— Γυτ' εἶναι καλιόκαιρος —
Κι' ἀπὸ ἕνα τῶν δαναίζων
Κι' ἄλλο ἕνα σχημαίζων.
Τούλιος Κίτωρ

194. Κρυπτογραφικῶν
12314567 = Πωτάρος
2148781 = Χώρα τῆς Ἑλλάδος
3617871 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος

43567 = Ἀρχ. στρατηγός
53267 = Ἀθλητής
67 = Ὁ Θεός
7346 = Ρῆμα

195. Τρίγωνον
* * * * * = Διμεν
* * * * * = Εὐθέτον
* * * * * = Κι' αὐτὸς θά γη
* * * * * = Ἀνωθυμία [ράση
* * * * * = Ἄλλη
* * * * * = Σήμαφονον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Θεόδωρος Ἀθ. Παπαθεωδῶρου

196-200. Συμφωνογράφος
Δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ συμφῶνου, ὁσαυδήποτε φορὰς ἐπαγαλαμβανομένου μετὰ τῶν κάτωθι φωνηέντων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωφῶν δὲν θά μεταβληθῆ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

αία, αο, αια, οα, οα
Ἰππέτης τῶν Κύνων

201. Διπλῆ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι φωνηέντων λέξεις ἀποτελοῦν Ἀεγοναύτην, τὰ δὲ τρίτα γράμματα νῆσον τοῦ Αἰγίου:

1, Κράτος τῆς Ἀσίας 2, Ὁρος τῆς Ἀγ. Γραφῆς 3, Χώρα τῆς Ἀσίας 4, Χρονόμετρον 5, Πηγῶν.

202. Φωνηεντόλιπον
γλ - δ - * - μος - κν - τ - μ - γλν - *

203. Γεῖφος τόπων
οὐκ τόπων ἄου τόπων ο F
τόπων ἄου τόπων ο F
τόπων Ἀγριαστριανταφυλλιά

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
204. Charade

Mon premier, espèce de véhicule [coute,
Dans les combats jadis servait; [coute,
Mon second presque jamais ne [coute:
C'est un article très usité. [recule:
Ministre sous le second Empire
Mon troisième fut plusieurs [fois:
Enfin mon tout — c'est le cas [de le dire —
Fût un [très grand Empereur [et rot.
Γεώργιος Ἀ Βέρωφ

205. Pèle-Mèle
CESSTOCHYMR
Nom d'un grand saint.
Δὲν Ζουάν

ΑΥΘΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φῶλ. 50
754. Ἴβκος (Ἡβη - Κῶς.) —
755. Σύμη (σὺ, μή.) — 756. Βουκεφάλος (βοῦ, κέ, φά, λά, σ.) —
757. Γλάσσα-κλώσσα — 758. Ὁβίβλος: — 759. Ὁ Παῦλος, ἡ πύλα — 760.

ΡΩΜΑΙΟΣ 761. ΠΕΝΤΑΘΩΝ
Ω Η Ε Σ (ἐγγέα, Νάθαν, Τάν ΜΗΤΡΥΙΑ τα, ἄθλον, ἄθτων, Υ Ρ Κ Η λεκτόν, ὄπλον.) —
ΛΕΥΚΩΜΑ
Ο Ι Μ Ν 762 - 766. Διὰ τοῦ ΣΚΑΠΑΝΗ Η: κατῶν, τόπος, (ἡ πόκος), πάλω, πόρος, (ἡ κά-

πος), ἀπτός. — 767. Ὁποῖος γυρθεύει - τὰ πολλὰ - χάνει - καὶ τὰ λίγα. — 768. **ΑΕΤΟΣ - ΦΑΡΟΣ** (Ἀσφάδελος, Ἑλλάς, Τερμύτης, Ὁρὸφῆ, Σίξυφος.) — 769. Κατὰ τὸ Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπελα του. — 770. **Ἐσωσά σ' ὡς ἔσασιν Ἑλλήνων ἄσοι.** (ἐς ο σά, ὡς εἰς α, σὺν, Ἑλλην ὄνος ἦ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γ λοκὰ Διαπλασσοῦλα, φηραίστε τὸ ὑπέρροχα ψευδῶνυμα: Σερπίτζα, Ἀξένοιαστος, Πωγωνάτος. Κεραῖς

Ψ ηφίσα τὰ ψευδῶνυμα Πένου Δάκρυ, Ἀντιγόνη, Μαρξέχ Νιτοῦς, Πλοῖαρχὸς Γράν. Μιμηθῆτε με. **ΑΦΡΙΚΑΝΑ**

Α γόρια! κορίτσια! πρωτομαϊνόντας ἀπὸ Διαπλασσοῦρο, ὡς χαιρετῶ ἑλοῦς. ΑΡΗΕ

Α νταλλάσο ἀστέρης, Μ. Μυστικά με ἑλοῦς-εγ. Λουκιανὸς 3. Α. Ἀθῆνας. **Ἀλεξίχ**

ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΘΕΩΝ. ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΘΕΩΝ. Παράρτημα Συλλόγου Ἑλληνοαἰγυπτίων Θεῶν, Θεσσαλονίκης. Πρόεδρος: Τάριος. Ὁσπίρι, Διαγωνισμῶν: Σφιγῆ-Φῶδ, Θεσσαλονίκης: Ἀμμαν Βάσιλ, Δημοσιεύματα: Ἴσις-Ἐτ, Ἄλλη: Ρε. Αἰγυπτιακοῦ, δὴθησθε με γιὰ τὴ διάδοση τῆς Διαπλασσίας.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΠΤΕΡΩΤΩΝ ΝΙΚΗΩΝ. Ἰδρυθεὶς ἐν Ἀθῆναις. Πρόεδρος: Διάνα. Ἀντιπρόεδρος: Σιμὸν, Γαμίας: Ἐρημὴ Μικροῦλα, Ἀντιπρόσωπος Πελοποννήσου: Καρδιωγούστρια, Ζητοῦνται ἄλλα. Ἐκδοτὸς Διαγωνισμῶν, Θεσσαλονίκης καὶ ἐπῶνος πρὸς ἔγγραφήν ἀπὸ τῶν ἐπὶ Διαπλασσίας.

Διαγωνισμὸς Α'. Ἀγροφῶν καρπῶν Ἠθοσιῶν. Καλοτέρως βραβεύονται. Συμμετοχὴ παντάναχος. Προθεσμία μηνιαία. Δίσις: Ἀγνοιάδου, Ἀέκκ 15. Ἀθῆνας. Συλλογὸς Πτερωτῶν Νίκων

ΝΤΙΠΟΝ ΑΝΤΙΠΟΝΗ **ΝΤΙΠΟΝ ΑΝΤΙΠΟΝΗ**
Α' — 332 / **ΡΩΜΑΙΟΣ ΠΡΙΓΚΗΥ**
Ο σοὶ ἄλλοποροῦν μαζὶ μου τοῦ λοιποῦ δὲ πὺ γράφου ἐπὶ τὴν ἄνιν: Ἐπίστην Παντζίδου, Οἰσίαν Τσουρλόκη, Ἀμπαροῖον.

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
Κ ΑΤΕΡΧΩΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΗΜΟΦΩΝΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΥΠΕΡΧΟΝ ΦΥΤΑΘΩΜΟΝ ΓΑΡΖΑΝ ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΤΗΝ ΥΠΟΤΗΡΞΙΝ ΟΛΩΝ

Γ λυκορίλην, Δὲν Ζουάν, Ὁσπίρο, πῆλε Ἀστέρη, Ἑλληνοπούλα, Τερζάν, Ρακευτίν, Ἀντιγόνη, Πορφυρογέννητη. Σὰς ψήφια. Νὰ περιμένω κ' ἐγὼ τὴν υποστήριξή σας: Ναπολέων Ὑποψήφιος Δημοσιεύματος

Ο ΝΑΗΘΑΛΕΩΝ [ἡτὰ ἀπ' τὸν Διαπλασσοῦρο μὰ φῆρο: Α' — 336 / **Τ** μὰς, ἡς ταυρίτζων τὰ ψευδῶνυμα Ἐτραβοκάννα, Καρπούρα

Χ αρετῶ θῆα τὰ Διαπλασσοῦλα-εγ, καὶ ἰδιαιτέρως Ἐτραβοκάννα καὶ Καρπούρα. Κύνες

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ
Π ροκηρῶσσαν Διαγωνισμὸς Μ. Μυστικῶν. Προθεσμία ἕως 15 Ἀπριλίου. Βραβεῖα 3 ἐκλεκτά. Περιμένετε με ἀπ' ἑλοῦς τοῦ Συλλόγου καὶ τὸν λοιπὸ Διαπλασσοῦρο. (Α' — 23). Παύλιος: Κρίνης

Γόρδιος Ἀσρέ, νομίζεις πὺς σοὺ μοιάζουμε; δὲν τετραλέθηκαμε ἀκόμη. Α' — 339 / **Τ** ὁ ψευδῶνυμο **ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΚΕΔΩΝ**

Πρῆπει νὰ τὸ φηραῖσον ἑλοῖ, ἄν θέλων νάων ἐπίτις βραβεῖου ἐκλογέας.

Α' — 340 / **Ε**ρωτηματικῶν, μὰ!... ζηνητούρια σου!... Καλὲ τι πῶς!... Παῖδι τοῦ Ἑδράου, τὸ ἕνα μόνο. Περασιτῶ. Μὰ μὴν ἔχνης. Μεσογύστη Ἀπόλλωνα. Γενναῖα Σπάρτη, ἔχωρησθί χὰρ θὰ μοῦ κῆρ κᾶτι ὑπὸ σας Ἐτῆ ἄνιν: (ΚΘ — 1027). Διὰ: Βοσκοπούλαν

Α' — 341 / **ΣΑΣ ΕΦΑΓΑ!**
Σ φρονῆτ—Νικήσο, Νέστωρ—Σουκάρς, Φαῖος—Μιχαήλδης, Ἐτραβοκάννα—Σαραφίδου, Καρπούρα—Φιλοπούλου, Πετροχτήρι—Φιλίπιδης, Μικρὸς Καλλιτέχνης—Παπασιάνου, Ἑδῶναι—Σουμλίδης, Λουλουδένια Βασιλίσσα—Βασιλίσσα, Ρομαῖος Πρίγκηψ—Παντζίδης, Βιομαρ—Μαδυνῶς, Ἀδανίς—Κρομίδης

ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ
Α' — 342 / **Π**εριμένω τετραδίκονα, κάρτες ἑδοσιῶν ἀπ' ἑλοῦς δὲν μοῦ ἐστὶν ἀκόμη. Δίσις: (Α' — 38), Κοραῖ, καλὴ ἐπιτυχία στὸ Σὺλλογὸ σας ΕΒΑΠΙΣ.

ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ
Α' — 343 / **Α**λληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά με ἑλοῦς ἐς Περιμένω ἐπὶν ἄνιν: Γεώργιον Δ. Ταλαμπίου, Ἐμπορικὴ Σχολὴ Σάμου, Καρλόδοξο, διὰ: Γαυλιὰς Σαμουτεπούλα

Διαγωνισμὸς: Ἦσοι λέξις ἑλληνικῆ
Ἄ ἔχει 8 γράμματα ἐπὶ τῶν ὁποίων μόνον 1 εἶναι ἀμφοτέρως Σημητοχὴ διδραχμῶν. Βραβεῖα 3. Προθεσμία μηνιαία. Κεραῖς, περιμένω. Δίσις: (Α' — 221). Ἑδῶναι

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ
Τ ὑποψήφιος Δημοσιεύματος, σπρηζόμενος ἐπὶν καλὴ θέλησιν τῶν Διαπλασσοῦιδων. 310 ψήφοι ἐξηραλισμένοι.

Α' — 346 / **Ψ** ηφίσατε ἑλοῖ τὸ ὑπέρροχα ψευδῶνυμον Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Κρουσταλένια Βρυσοῦλα

Α' — 347 / **Π**ρωτομαϊνόντας ἐπὶν νῆσον τῆς Διαπλασσίας χαιρετῶ ἑλοῦς-εγ, Ἑλληνογράφου, ἀνταλλάσσω τετραδίκονα. Ἐστῆτε κ' ἕκαστον Μικροπούλου. Διάδοξ 11. Ἀθῆναι, διὰ: Σπλάξβι Δωδεκανήσου

Α' — 348 / **Π**αιδιά! κοιμηθεὶτε νὰ νὰ λήρη τὸ δημοψήφισμα. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μείνη, πὺ νὰ μὴν φηραῖσον τὸν **ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΜΑΚΕΔΩΝ** ἡ γιὰ τὸ μετανόησον

Α' — 349 / **Ο** λθηρὰ ὑποστηρίξου τὰ ψευδῶνυμον **ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ**. Μιμηθῆτε μες ἑλοῖ.

202 Ὑποστηρικταί του Α' — 350 / **Ψ** ηφίσατε φαντατικά **ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ** λέξεις δύο, κίεθηκα πολλά.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893) ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος 24 τόμους ὑπάρχον ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκδοτὸς τὸμος δὲχ. 26, κυκλωδραμικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δὲχ. 28, 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δὲχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1929) ὑπάρχον ἑλοῖ οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 36 ἐν ὄλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος ἑξαφικος δὲ 80 καὶ ραμμένος δὲ 86. Ὁ δὲ **Τόμος τοῦ 1929** τιμῶνται ἑξαφικος δὲ 110 καὶ ραμμένος δὲ 116. Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου προσθετικὰ εἰς τὰς ἀνομιὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δὲχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δὲχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δὲχ. 28 εἰτε ἀρραφὸς εἰτε ραμμένος.